

1 Ekim 2017, güncel bir tarihi vizyon

written by Francesc Xavier Hernàndez | 27 de gener de 2024

ugün Katalan toplumu ile İspanyol Devleti arasında bir çatışma durumu söz konusudur. Buna neden olan şey ise dilimizi ve kültürümüzü köşeye sıkıştıran ve Katalanların kendi ülkelerinin yönetimine karar vermelerini sınırlayan ya da engelleyen bir devlet pratiğidir. İspanyol devlet modeli, devletin ve bu devlete eklenen sermayenin kurumsal ve beşeri yapılarını devam ettirmek için bölgenin kontrolü ve yağmalanması üzerine kuruludur: Madrid. Modelin inşası 1714-1715 yıllarında Bourbon zaferiyle ve 19. yüzyılın ortalarında otoriter bir ulus-devlete dönüşen despotik bir monarşinin yapılandırılmasıyla başlamıştır. 1714'ten itibaren iktidar Bourbonların ve onların çevresinin elindeydi: ordu, yargı, yüksek memurlar, ekonomik oligarşi ve spekülör banka.

Peki şimdi gücü kim kullanıyor? Eh, olsa da olmasa da, olağan olanlar. Monarşi, yüksek memurları, medyayı, siyasi liderleri, zenginlik yaratmayan spekülör bankayı; devlet tarafından kontrol edilen hizmet şirketlerini; kamu işlerinin hizmetindeki büyük inşaat şirketlerini ve katma değeri az olan sektörleri etkileyen düzensiz bir ticareti birbirine ekleyen bir sistemin kilit taşıdır. Tüm bu bileşenler genellikle Santiago Bernabéu gişesinde bir araya geliyor ve İspanya'yı yöneten kişi yasama, yürütme ve yargı erkleri arasında yolsuzluğu kesen, güçlöleri koruyan ve besleyen bir model uyguluyor.

Ancak bu model 300 yıldır başarıyla işlemektedir. Ancak, post-endüstriyel devrim ve Avrupa pazarının yaratılmasının, üretici güçlerin gelişimi ve Avrupa Birliği'nin yönetişimi için bir anakronizm ve tehlike haline gelen eski ulus-devletlerden merkezi sahneyi aldığı göz önüne alındığında, bu modelde çatlaklar vardır.

Bu bağlamda, İspanyol ulus-devleti de diğerleri gibi bir krize girmektedir çünkü yetkilerin Brüksel'e geçmesini ve aynı zamanda halka yakın bir yönetim kurmak için yönetimin bölgelere dağıtılmasını gerektiren yeni mantıklara uyum sağlayamamaktadır. Yapısal yolsuzlukla sakatlanmış olan eski Bourbon Devleti yeni dinamiklere uyum sağlayamamakta ve çalışmayan idarelerden oluşan hantal yapısı geleceği konusunda şüphe uyandırmaktadır. Borç ve mali yağma sayesinde ayakta kalan beceriksiz, rekabetçi olmayan, atıl ve üretken olmayan bir Devletin gelecek şansı çok azdır. Bununla birlikte, gördüğümüz gibi faşizmin yolunu prova ediyor olsa bile, modelin hayatta kalmasından vazgeçmiyor.

Katalonya bu modelle karşı karşıya. 1714'te yenilmiş, 19. ve 20. yüzyıllar boyunca ezilmiş, 1939'da askeri olarak işgal edilmiş ve 1 Ekim 2017'den sonra Katalanlar demokrasiyi uygulamak için bir çıkış yolu ararken devletin şiddetiyle yeniden boyunduruk altına alınmış bir ülke.

Peki Katalanlara yönelik bu sürekli şiddet neden?

Katalonya, yenilgilere ve siyasi boyun eğdirmelere rağmen, değerli kimlik mirasını korumayı ve Güney Avrupa'nın ekonomik ve sosyal inşasında temel hale gelen önemli bir üretim ağı oluşturan bir çalışma kültürü geliştirmeyi başardı.

Son yıllarda, İspanyol devlet modeline karşı potansiyel bir tehdit olarak algılandıkları için 1978'de elde edilen zayıf özerk yetkilere karşı sendikal partilerin saldırıları arttı. Bunun bir hayatta kalma sorunu olduğunu anlayan Katalan toplumunun yanıtı ise siyasi güç talep etmek, kültürel mirasın dağıtımını organize edebilmek ve ülkedeki zenginliğin üretimini ve kullanımını teşvik etmek oldu. Açıkçası seçilen seçenek, yeni Avrupa'nın ihtiyaçlarına uygun, demokratik kültür açısından referans olacak modern bir devlet inşa etmek için bağımsızlıktı.

Öte yandan, Katalonya'da bir alternatifin büyümesi, İspanyol

satranç modeline yönelik bir tehdit anlamına geliyordu. Modellerin karşı karşıya gelmesi şehir modelleri açısından da bir çatışmaya yol açtı. Günün sonunda Katalonya ve İspanya arasındaki çatışma aynı zamanda güneybatı Avrupa'nın liderliği için yarışan ve geleceğe dair birbirine zıt modeller sergileyen iki şehir arasındaki bir mücadeledir. Siyasi yönetime, bölgenin yağmalanmasına, bankacılık spekülasyonlarına, büyük şirketlerin merkezileşmesine ve Devletin sürdürülmesine özgü hizmetlere dayalı bir üretim modeline sahip bürokratik bir başkent olan Madrid; çeşitlendirilmiş ve yeterince yetkin bir ekonomik dokuya sahip, kendine bağlı, ancak hayatta kalmak ve ekonomik bir bölge olarak anlaşılan Katalonya'yı ifade etmek için siyasi güce ihtiyaç duyan dinamik ve sürdürülebilir bir şehir olan Barselona ile karşı karşıya. Günün sonunda Katalan siyasi devriminin, Barselona'nın fiilen yapılandığı kentsel bölgenin acil yönetişim ihtiyaçlarını karşılamayı da amaçladığı anlaşılmalıdır.

Dolayısıyla, yarışmacıların farklı stratejilerle değerlendirdiği çoklu model çatışması dinamiği içindeyiz. Devlet, Katalonya'da demokratik bir zaferin İspanyol modelinin çöküşü anlamına geleceği göz önüne alındığında, oyun teorisinde sıfır toplamlı oyun olarak adlandırdığımız şeyi uyguluyor. İspanya ve başkent Madrid yeniden keşfedilmeli ve yeniden düzenlenmelidir ve İspanyol elitlerinin mantığında bu düşünülemez ve kabul edilemez bir durumdur. Bu anlamda devlet için öncelik, Katalonya kavramının tasfiyesi, kültürünün yok edilmesi, siyasi ataletin devre dışı bırakılması ve ekonomik kaynaklarının kontrol altına alınmasıdır.

Buna karşılık, 1978 rejimine bağlı Katalan siyasetinin önemli bir bölümü, İspanya ile her iki tarafın da yararına olacak bir işbirliği oyunu kurulabileceğini düşünmektedir. Bu nedenle Katalan siyasetinin stratejik koordinatları sıklıkla şu şekilde tanımlanmıştır: Katalonya'nın siyasi sınıf ve bazı güçler için bazı ayrıcalıklar karşılığında katkıda

bulunabileceği daha modern bir İspanya yaratmak için işbirliği yapmak.

Tek taraflı sıfır toplamlı bir oyuna işbirliğine dayalı bir seçenekle cevap verilemeyeceği için bu seçenek mümkün değildir. Ve bu gerçeklik son yirmi yılda ampirik olarak kanıtlanmıştır. İspanyol Devleti Katalonya için önemli özgürlükleri asla müzakere etmeyecektir, zira kendi modeli tam da Katalanların siyasi teslimiyetine dayanmaktadır.

Herkes bu çatışmanın nasıl geliştiğini ve Katalanların demokratik bir yolda ilerleme girişimlerinin 1 Ekim'deki o sert gün ve onun ardından gelen vahşî baskılarla nasıl sona erdiğini biliyor.

Kimsenin şüphesi olmasın, sendikalist siyasi güçler, hayatları buna bağlı olduğu için modelin savunulmasını en uç noktaya kadar sürdüreceklidir.

Aksi takdirde neden müzakere etsinler ki?

Adaleti acımasızca baskı yapmak için kullanabileceklerini bildikleri halde buna ne gerek var? Zamanı geldiğinde insanları korkutmak için faşist çeteleri, polis güçlerini ve orduyu kullanacaklarını bildiklerinde. Miloseviç doktrininin uygulanmasına Almanya ve Fransa tarafından göz yumulduğunu gördüklerinde. Siyasi ve sivil liderleri hapse attıklarında ve Katalan siyasi ve sendikal güçleri etkili bir yanıt veremediğinde. Avrupa, İspanya'da siyasi tutukluların varlığına göz yumduğunda. İnsanların gündelik hayal gücünü yönlendirebilecek müthiş bir medya mekanizmasına sahip olduklarında. Katalonya'da Katalanları karalamaya hizmet edecek bir İspanyol sömürge nüfusunu konsolide edebileceklerini düşündüklerinde.

La Caixa, Foment del Treball veya Grup Godó tarafından yönetilen ve aynı zamanda siyasi partilere ve sendikalara da hizmet veren güçlü bir işbirlikçi ađa sahip olduklarında müzakere etmeye ne gerek var?

On yıllar boyunca bu ülkenin siyasi çevreleri, Katalan çekirdeğine uygun olarak inşa edilen ancak çok çeşitli katkıları entegre eden tek bir şehri ifade etmek için mücadele etti. Şimdi ise PP ve Ciudadanos halkı bölmek ve İspanyol-sömürge ve Katalan olmak üzere iki toplumu birleştirmek istiyor ve Katalonya'da yaşayan İspanyolları Katalanlara karşı bir koçbaşı olarak kullanabileceklerini düşünüyorlar. Devlet de bu kartı çok iyi oynuyor ve bunu zamanın kendi lehine işlediğine inanarak yapıyor. Günün sonunda Katalonya'nın sorunları var, dünyada en çok göç alan ülke, işsizlik oranı çok yüksek ve doğum oranı çok düşük. Sonuç olarak, birkaç yıl dayanırlarsa Katalan sorununun kendiliğinden devre dışı kalacağını düşünüyorlar. Devletin de Katalan kimliğinin çözülmesine yardımcı olacağı aşıkâr ve kültürel soykırımın Valensiya Ülkesi ve Adalar'da yıllardır başarıyla uygulandığı düşünüldüğünde önemli bir deneyime sahipler.

Devlet ya şiddet kullanarak ya da diyalog vaatleriyle zaferinden emin olduğu için müzakere olmayacaktır. Hayali müzakere balonu bir an önce patlatılmalıdır. Bazı özerklik yanlısı güçler hala bağımsızlığın İspanyol Devleti ile müzakere edilerek elde edileceği gibi büyümlü bir düşüncüyü sürdürmektedir ve bu gerçekleşmeyecektir.

Ancak bağımsızlık Katalanlar için tek seçenektir. Bunun alternatifi yok olmaktır ve bu da bir alternatif değildir. Ve bu süreçte sihirli çözümler yoktur. Özgürlüğe giden yol bellidir ve bu yol 1 Ekim'de bu ülkenin insanları tarafından cesaretle işaretlenmiştir.

Peki bağımsızlığa giden yol nereye çıkıyor? Kopuş ya da müzakere için yeni pencereler ve fırsatlar açan baskı yaratan eylem ve girişimlerin akıllıca bir toplamına.

Sürekli seferberliği, devrimci jimnastiği sürdürmek gerekir, yolu açmak esastır ve bu bağlamda mahkûmların serbest bırakılması ve sürgünlerin geri dönmesi için mücadele esastır.

Avrupa'da nüfuz kazanarak dış eylemi güçlendirmek gereklidir. Aynı zamanda Katalonya, bölgelerin yönetişimine dayalı yeni bir Avrupa'nın inşasında ön saflarda yer almalıdır.

Kimlik bileşenlerimizi güçlendirerek, yönetimin desteğiyle ve pazarda rekabet ederek dilimizin ve kültürümüzün savunulması ve yaygınlaştırılması için çabalar iki katına çıkarılmalıdır. Kültürel savaş belirleyicidir.

Bilim, üniversite, araştırma, sanat ve kültür kurumları kendilerini tanımlamalı ve demokrasi ve ulusal inşa davasıyla aynı hizaya gelmelidir. Daha güçlü olmak için araştırma ve bilimde yetkin olmalıyız. İskoçların Devolution ruhuyla yaptığı gibi, tarihsel hakları taleplerimize dahil etmeliyiz. Biz yeni bir devlet istemiyoruz, 1706 Anayasasına dayanan devletimizin yeniden kurulmasını istiyoruz. Geçmişin hakkı verilmeden gelecek kurulamaz.

Değişimin gerçek kahramanı olan sivil toplumun güçlendirilmesi ve demokratik kırılmanın lokomotifine haline getirilmesi gerekmektedir.

Yeni bir devlet çerçevesine nesnel olarak ilgi duyan ekonomik ve sosyal, iş dünyası, girişimcilik ve sendikal güçlerin bağımsızlığa olan bağlılıklarını arttırmaları gerekmektedir. Franco sonrası rejimin mirasçısı olan ve ülkedeki partilerin siyasi pratiğini boğan otonomist kültürün ortadan kaldırılması gerekmektedir.

Madrid'in siyasetinden kaçınmalı ve kendi arenalarımızı açmalıyız; önemli olan Temsilciler Meclisi'nde ne olduğu değil, Katalonya'da ne yapıldığıdır.

Özerk kurumların, milletvekillerinin, il meclislerinin ve belediye binalarının sosyal adalet politikalarını en uç noktalara kadar teşvik ederek etkinliklerini arttırmaları gerekmektedir.

Belediye binalarında bağımsızlık yanlısı kitlesel bir varlığın sağlanması ve bu binaların toprağı savunan bir siper

dönüştürülmesi gerekmektedir.

Barselona bağımsızlık için kazanmalıdır. Dünya, Katalonya'nın Barselona'nın çıkarlarını tatmin etmek için devrim yapmasını ve Belediye Meclisi'nin kentin azınlıklaştırılmasını sağlayan sendikalist bir statükoyu savunmasını anlayamaz. Barselona'yı sendikalizmin vesayetinden kurtarmalı ve özgürlük davasına katılmasını ve öncülük etmesini sağlamalıyız.

Herhangi bir seçimi kazanmak için güçleri birleştirmek mümkündür. Sonunda belirleyici olan anketlerin ne gösterdiğidir.

Tüm bunlarla birlikte, gelecekle yüzleşmek için seçeneklerimizi güçlendirmeli ve müzakereli ya da müzakeresiz demokratik bir kopuşu zorlamak için hiçbir olasılığı göz ardı etmemeliyiz.

Dostlar, hiçbir şey kolay olmayacak... ama bu bize bağlı. Yapabiliriz ve yapacağız. Bu tarihsel anda, bağımsızlık mücadelesi tarihin nesnesi ve öznesidir... asıl önemli olgu budur. Burada, altımızda, bu mezarda, yüzyıllar boyunca fethedilen ve değer verilen ve Anayasalarımızda ortaya konan ulusun haklarını savunurken ölen insanların kalıntıları var. Bizler aynı zamanda 1714'ün savaşçılarının; 1640'ın Orakçılarının; Yeryüzünün Küçük Meleklerinin, Keplerin ve Barretinlerin; XV. yüzyılın Remences'lerinin; Jamancia isyanlarının; 1873 Cumhuriyetçilerinin; Trajik haftanın isyancılarının; La Canadencia sendikacılarının; Ebro Savaşı askerlerinin; Franco karşıtlarının ve hepsinden önemlisi... hepsinden önemlisi, biz 1 Ekim'in savaşçılarının mirasçılarıyız. Bizim destanımız olan 1 Ekim, yolumuzu çiziyor. Zafer için ileri. Bugün, buradan, Santa Maria del Mar'ın eteklerinden, ulusumuzun yılmaz ruhunun şekillendiği yerden, bugün, buradan özgürlüğe olan bağlılığımızı yeniden teyit etmeliyiz.

1714'ün kahramanlarına ve 1 Ekim'in kahramanlarına onur ve şeref. Kral Charles III ve Kraliçe Elizabeth'e onur ve şeref; Başkan Puigdemont'a uzun ömür; Başkan Torra'ya uzun ömür ve

Katalan Cumhuriyeti'ne uzun ömür.

□ link:
<https://unilateral.cat/2018/09/11/lu-doctubre-de-2017-una-visio-historica-actual/>